

gen ikke foregribes, hvor det faktiske eller retlige Grundlag endnu ikke er til Stede. Til Unytte vilde det fremdeles være at forsøge at danne en Regel, hvor de konkrete Forhold er indbyrdes saa forskellige, at et fælles Synspunkt for Regelen ikke findes. Et Savn kan det vel volde, naar Hindringen for en Fællesregel skyldes en Dissens indenfor Kommissionerne. Men det er utvivlsomt at foretrække — selv hvor Uenigheden drejer sig om et principielt og praktisk vigtigt Spørgsmaal, som Tilfældet f. Eks. er, naar Retshandel sluttes med en sindssyg —, at Spørgsmaalet udskydes af denne Lov, fremfor paa et væsentligt Punkt at gøre Brud paa det Fællesskab, der kendetegner det foreliggende Forslag som en helstøbt nordisk Fælleslov. At Loven har denne Karakter, udelukkes selvfølgelig ikke ved enkelte, blot redaktionelle Afvigelser eller ved Ændringer eller Tilføjelser, som skyldes Forskel i de enkelte Landes Retsordning paa andre Omraader. Kun paa ganske enkelte Punkter forefindes der Afvigelser af større Betydning, nemlig dels i Lovforslagets § 32, hvis 1ste Stykke ikke findes i det norske Udkast, dels i Lovforslagets § 38, hvis 2det Stykke i Realiteten afviger fra den tilsvarende Bestemmelse i det norske Udkast. Men hvad særlig § 32, 1ste Stykke, angaar, indskrænker Forskellen sig til, at den Afgørelse, som er truffet i det danske og svenske Udkast, er holdt aaben i Norge for Retsanvendelsen, der paa dette Punkt endnu ikke antages der at have fæstnet sig saaledes som i de to andre Lande. Og hvad § 38, 2det Stykke, angaar, er den Mulighed ikke udelukket, at alle tre Lande ved senere Behandling i særlig Lov, efter Fremskaffelse af fyldigere Materiale, kan enes om en Ordning, der tilfredsstiller begge de i det paagældende Spørgsmaal interesserede Klasser af Personer. Afvigelsen kan saaledes ogsaa for saa vidt siges at have en vis midlertidig Karakter.

Udvalget slutter sig til Lovforslaget, som det foreligger, i fuldeste Anerkendelse af dets store Betydning for dansk som for

nordisk Ret. Afgørende Grunde, som maatte kræves til Ændring af et ad den her anvendte Vej tilvejebragt Udkast til nordisk Fælleslov, har Udvalget ikke paa noget Punkt fundet. De to Ændringer til Lovforslaget, som Udvalget foreslaar, er nødvendiggjorte ved rent udvortes Hensyn og berører ikke selve Sagen. Udvalget finder sig imidlertid ved de stedfundne Forhandlinger om Sagen foranlediget til at gøre nogle Bemærkninger om enkelte Punkter til Begrundelse af den Stilling, Udvalget med Hensyn til disse har taget i Overensstemmelse med Lovforslaget.

I Anledning af Bestemmelsen i Lovforslagets § 3, at der ved Beregning af en ikke forud fastsat Frist for antagende Svar paa et ved Brev eller Telegram givet Tilbud tilkommer Tilbudsmotageren „en rimelig Betænkningstid“, blev det af et Medlem af Udvalget henstillet, om det ikke vilde være muligt at præcisere Betækningsfristen nærmere end paa den nævnte ganske ubestemte Maade („rimelig“). I Kommissionens Betænkning er der imidlertid med Føje henpeget paa, at Forholdene i de givne Tilfælde kan stille sig saa forskellige, at det ikke lader sig gøre ved nogen almindelig Regel at komme til en mere bestemt Angivelse af Betækningsfristen. Denne vil f. Eks. være væsentlig forskellig, efter som det gælder Køb og Salg af en kurant Vare eller Køb af en fast Ejendom eller udviklede Interessentskabsforhold, og vil kunne paavirkes yderligere af Parternes indbyrdes Forretningsforbindelse samt adskillige andre konkrete, forud ubestemmelige Forhold. Hvad der saaledes gælder i det enkelte nævnte Tilfælde, gør sig paa lignende Maade gældende i en Række andre Tilfælde, hvor Lovforslaget — og for Resten Lovgivningen i det hele samt de store fremmede Kodifikationser — vel har formaaet i en almindelig Regel at angive et afgørende fælles Synspunkt, men hvor Anvendelsen af dette beror paa de konkrete varierende Forhold. Selve den nævnte § 3 indeholder flere Bestemmelser af lignende Art, og endogsaa § 40, som dog